

РЕШЕНИЕ

№ 407

София, 10 юли 2024г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и втори март две хиляди двадесет и четвърта година, в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
ЧЛЕНОВЕ: НЕВЕНА ГРОЗЕВА
КАЛИН КАЛПАКЧИЕВ

при секретаря Илияна Петкова
и в присъствието на прокурора Росица Славова
като изслуша докладваното от съдия Даниела Атанасова наказателно дело № 173/2024 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по протест на Апелативна прокуратура – Варна и жалби на частните обвинители Р. Н., А. Н. и М. С., лично и със съгласието на майка си Р. Н., чрез повереника им адв.М. М. и на М. С., чрез адв. Н. Д. и адв.Г. Р. срещу въззивно решение № 168 от 05.12.2023г., постановено по внохд № 240/23г. по описа на Апелативен съд-Варна.

Оплакванията на касаторите са следните:

- в протеста се релевират касационните основания по чл.348, ал.1, т.2 и 3 от НПК. Прави се искане за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на касационната инстанция;

- в жалбата на частните обвинители Р. Н., А. Н. и М. С., чрез повереника им – адв.М. М. се правят оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наказанието. Искането, което се отправя към касационната инстанция е за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд със задължителни указания за отстраняване на допуснатите съществени процесуални нарушения и правилното прилагане на закона във връзка с индивидуализацията на наказанието;

- оплакванията в жалбата на частната обвинителка М. С., депозирана чрез поверениците ѝ - адв.Д. и адв.Р. са за допуснати нарушения на материалния закон и явна несправедливост на наказанието – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.3 от НПК, като искането им е за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане, със задължителни указания по чл.355, ал.1, т.1 и 3 от НПК.

В съдебното заседание пред касационната инстанция, представителят на ВП поддържа протеста по изложените в него подробни съображения. Твърди, че при оценката на отегчаващите обстоятелства, съдът е допуснал нарушение на процесуалните правила, което е довело до определянето на явно несправедливо

наказание. Позовава се на допуснато нарушение на разпоредбите на чл.13 и чл.14 от НПК, тъй като апелативната инстанция е игнорира доказателства, касаещи поведението на подсъдимия преди настъпване на ПТП, имащи значение за определяне на наказанието и приложението на чл.66 от НК. Също така, намира за неправилни изводите на съда, че част от доказателствата не следва да се кредитират, тъй като не били посочени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Това твърдение прокурорът аргументира с факта, че тези доказателства са били приобщени от първоинстанционния съд при разглеждане на делото в процедурата по чл.371, т.2 от НПК, а въззивният съд избирателно се е позовал на едни и е игнорирал други. Сочи, че при определяне на наказанието и приложението на чл.66 от НК не са отчетени тежестта на извършените от подсъдимия нарушения на правилата за движение и причините за настъпването на ПТП, като неоснователно е даден превес на смекчаващите обстоятелства. Обобщено, заявява, че наложеното наказание, което е в минималния размер на предвиденото в закона не съответства на степента на обществена опасност на деянието и дееца, както и не е съобразено с целите по чл.36 от НК. Моли за отмяна на атакуваното решение и връщане на делото за ново разглеждане.

Повереникът на частните обвинители Н. и С., адв.К. поддържа изцяло касационната им жалба и моли за уважаването ѝ. На първо място счита, че обжалваното решение е постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са довели до ограничаване процесуалните права на страните и погрешно формиране вътрешното убеждение на съда. На следващо място се позовава на допуснати нарушения от апелативната инстанция, която на основание проведената диференцирана процедура е изключила определени доказателствени материали, събрани на досъдебното производство и кредитирани от първия съд. Съдът в мотивите си избирателно се е позовал на някои доказателствени материали, а е игнорирал други, с което е нарушил разпоредбата на чл.14 от НПК във връзка с формиране вътрешното му убеждение. Повереникът поддържа и оплакването за явна несправедливост на наказанието. Намира за неоснователно приетото, че е налице превес на смекчаващите обстоятелства, което да налага намаляване размера на наложеното наказание лишаване от свобода и приложението на чл.66 от НК, тъй като се касае за причиняване смъртта на едно лице и средна телесна повреда на друго, а и двете пострадали лица са били в един твърде ранен етап от жизнения си път. Пледира за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане със задължителни указания относно: стадия от който трябва да започне новото разглеждане - въззивното производство; прилагането на закона във връзка с индивидуализацията на наказанието и отстраняването на допуснати съществени процесуални нарушения при изграждане вътрешното убеждение на съда.

Частният обвинител и жалбоподател М. С., както и поверениците ѝ, редовно призовани, не се явява. Депозирали са писмена молба, в която изразяват позицията си по касационната жалба и претендират присъждането на разноски по ЗА.

Адвокат Й., защитник на подс.К. оспорва касационния протест и жалбите на частните обвинители. Твърди, че не е налице нито едно от релевираните в сезиращите документи касационно основания. Напротив въззивният съд е коригирал допуснатите пороци от първата инстанция при формиране на вътрешното ѝ убеждение. Намира за правилен подходът на апелативната инстанция, да прецизира фактите, тъй като същият е съобразен с изискванията на ТР № 1/2009г., т.8 на ОСНК на ВКС за произнасяне в рамките на обвинението, очертано в обвинителния акт. Твърди, че наведените в жалбите доводи относно пороци при формиране вътрешното убеждение на съда, всъщност целят да атакуват

въззивния акт за необоснованост, която не е сред касационните основания. По отношение на наказанието, счита за правилни отчетените смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, като анализът на съда е коректен и правилен. Сред отчетените смекчаващи обстоятелства, защитникът акцентира на искреното съжаление от страна на доверителя му, което не е формално, а установено от заключението на съдебно психиатричната и психологическа експертиза. Подсъдимият е преживял изключително тежкото случилото се и е отключил психично заболяване, което ще продължи и в бъдеще. Твърди, че до голяма степен целта на специалната превенция е постигната. Ето защо, защитникът смята, че е налице съществен превес на смекчаващите обстоятелства, като правилно апелативният съд е преценил, че за постигане на поправителния ефект не се налага подзащитният му да бъде изолиран от обществото. Изразява становище, че решенето на АС – Варна е правилно, справедливо и постановено при спазване на процесуалните правила, поради което моли да бъде оставено в сила.

Подсъдимият Ж. К. моли решението на Апелативен съд – Варна да бъде оставено в сила, за да може да бъде със семейството си и да продължи образованието си.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си по чл.347, ал.1 от НПК, намери следното:

С присъда № 11 от 15.06.2023г., постановена по нохд № 215/23г., Окръжен съд – Шумен е признал подсъдимия Ж. Д. К. за виновен в това, че на 28.09.2022г. в [населено място], при управлението на МПС – лек автомобил /марка/ с рег. [рег.номер на МПС] , по [улица]с посока на движение от центъра на [населено място] към [населено място], в района на кръстовище с кръгово движение с [улица]и вход за магазин /име/ е нарушил правилата за движение по пътищата - чл.21, ал.1 от ЗДП и чл.50, ал.1 от ЗДП и по непредпазливост е причинил смърт на едно лице и телесна повреда на едно лице, а именно смъртта на С. С. и средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал.2 от НК на М. С., поради което и на основание чл.343, ал.4, вр. ал.3, б.“Б“, вр. ал.1, б.“Б“ и б.“В“, вр. чл.342, ал.1 от НК и чл.58а от НК му е наложил наказание три години и четири месеца лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален „общ“ режим.

На основание чл.343г от НК, съдът е наложил на подсъдимия и наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от пет години и четири месеца.

Съдът се е произнесъл по веществените доказателства и разноските.

С въззивно решение № 168 от 05.12.2023г., постановено по внохд № 240/23г., Апелативен съд – Варна е изменил атакуваната пред него първоинстанционна присъда, като е намалил срока на наказанието лишаване от свобода на четири години и шест месеца, редуцирано на основание чл.58а от НК с една трета на три години, чието изпълнение на основание чл.66, ал.1 от НК отлага с изпитателен срок от пет години. На основание чл.59 от НК е зачетено времето, през което подсъдимият е бил лишен по административен ред от правото да управлява МПС, считано от 29.09.2022г. В останалата част присъдата е била потвърдена.

Протестът на Апелативна прокуратура – Варна и касационните жалби на частните обвинители са допустими и частично основателни.

На първо място, следва да се даде отговор на възраженията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като констатирането на основанието по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, би направило по нататъшната касационна проверка безпредметна.

Оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения се релевират в протеста на прокуратурата и жалбата на частните обвинители, представлявани от адв.М., и са във връзка с оценката на доказателствата, дадена от контролирания съд

при проведеното диференцирано производство и нарушения на правилата за формиране вътрешното убеждение на контролирания съд.

За да се отговори на тези възражения е необходимо да се посочат някои особености, касаещи провеждането на производството по реда на Глава двадесет и седма от НПК, в рамките на съкратено съдебно следствие по чл.371, т.2 от НПК. При тази диференцирана процедура подсъдимият признава изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като се съгласява да не се събират доказателства за тях.

Първоинстанционният съд има правомощие на основание чл.372, ал.4 от НПК да постанови, че производството ще се проведе по диференцираната процедура, след като установи, че самопризнанията на подсъдимия се подкрепят от събраните на досъдебното производство доказателства. В горепосоченото особено производство, подсъдимият получава по-леко наказание, но същевременно се съгласява с известни процесуални ограничения, свързани с възможността да спори по поддържаните от прокурора факти и във връзка с това да участва непосредствено и лично в събирането на доказателства и проверката на доказателствените средства, поради което допустимата му защита остава ограничена в рамките на признатите по обвинителния акт фактически положения.

По делото в хода на първоинстанционното производство, подс. К. е изразил желание делото да се разгледа по реда на съкратеното съдебно следствие. Съдът е изпълнил задълженията си, визирани в чл.372, ал.1 от НПК, като е разяснил правата му по чл.371 от НПК и го е уведомил, че доказателствата събрани от досъдебното производство и направените самопризнания ще се ползват при постановяване на присъдата. След като е установил, че направените самопризнания се подкрепят от събраните на досъдебното производство доказателства, окръжният съд е изпълнил задълженията си по чл.372, ал.4 от НПК.

Съгласно ТР № 1 от 06.04.2009г. на ВКС цялостното признаване на фактите, изложени в обвинителния акт, обуславя ограничения в пределите на инстанционния контрол и фактическите рамки на въззивното решение. Въззивният съд проверява дали процесуалната дейност на първостепенния съд е осъществена при съблюдаване нормативната уредба на диференцираното производство и законосъобразността на доказателствената преценка. Също така следи за спазване регламентирания ред за допускане и провеждане на съкратено съдебно следствие, както и относно спазване изискванията на чл.373, ал.2 и 3 от НПК при постановяване на присъдата. При установено изпълнение на лимитираните правни предписания, въззивната инстанция не разполага с процесуална възможност да реши делото на основата на фактическа обстановка, различна от очертаната в обвинителния акт, и да приеме фактически положения, несъвместими с признатите факти. Отново във връзка с цитираната по-горе задължителна практика на ВКС, изявленията на подсъдимия по чл.371, т.2 от НПК не могат за бъдат оттеглени след постановяване на определението по чл.372, ал.4 от НПК. Също така касационната инстанция не притежава правомощие да интервенира върху вътрешното убеждение на инстанциите по същество, а следи единствено спазени ли са изискванията на процесуалния закон, при формирането му и в частност на разпоредбите в Глава двадесет и седма от НПК, касаещи доказателствената дейност на съда в рамките на особената процедура. Необходимо е да се отбележи още, че съгласно т. 4 от ТР № 1/2009г. по т.д. №1/2008г. на ОСНК на ВКС изискуемата се от закона подкрепа на направеното самопризнание от приобщения доказателствен материал не следва да се абсолютизира и отъждествява с необходимост от изключителна еднопосочност на доказателствените източници и пълна съответност на инкорпориранияте чрез тях фактически данни. Достатъчно условие за

приложението на диференцираната процедура по чл. 371, т. 2 от НПК е надлежно приобщените и проверени доказателства, убедително и безусловно да потвърждават признатите от подсъдимия факти.

Неоснователни са оплакванията на допуснати нарушения на въззивния съд при формиране вътрешното му убеждение и изключване на доказателствени материали, събрани на досъдебното производство. Действително въззивният съд е допуснал неточности при мотивиране становището си за прецизиране на фактическата обстановка, приета за установена от първостепенния съд. Правилно обаче апелативната инстанция е констатирала нарушение от страна на първия съд, който недопустимо е приел фактически констатации, които не са посочени в обвинителния акт и които подсъдимият не е признал, с което е нарушил правото на защита на подс.К.. Обстоятелството, че за определени факти, които не са сред описаните в обвинителния акт са събрани доказателства на досъдебното производство(с надлежни доказателствени източниците), не позволява на решаващите съдилища да излизат извън рамката на фактическото обвинение по обвинителния акт, но не означава, че същите не могат да бъдат ценени във връзка с установяването на обстоятелства, за които по принцип е допустимо събирането на доказателства при провеждане на съкратено съдебно следствие - т.8, ТР №1 от 06.04.2009г., по т.д. №1/08г. на ОСНК. При постановяване на присъда в производство по чл.371, т.2 от НПК, съдът не извършва типичния анализ на доказателствата по чл.305, ал.3 от НПК. Основната оценка на доказателствената съвкупност е предварителна и се свежда до преценка дали заявеното признаване на фактите, се подкрепя от събраните на досъдебното производство доказателства. По този начин се гарантира спазването на принципите за разкриване на обективната истина и че присъдата не може са почива само на самопризнания. В мотивите на присъдата безусловно признатите факти се приемат за установени, като допълващите доказателства, събрани за факти извън посочените в обвинителния акт, но имащи отношение към предмета на доказване, подлежат на обсъждане по правилата относими към съдържанието на присъдите, постановени по общия ред.

По-нататък, все във връзка с доказателствената обезпеченост въз основа на която е формирано вътрешното убеждение на контролирания съд, е необходимо да се посочи, че двете решаващи инстанции са провели съдебно следствие, като с различни по вид доказателствени средства и способности за доказване, са установили обстоятелства, извън признатите факти, но от кръга на допустимите съгласно т.8 на горепосоченото ТР на ВКС, с което не са нарушили процесуалните правила за провеждане на съкратено съдебно следствие по чл.371, т.2 от НПК. Във връзка с депозираните от подсъдимия обяснения, е необходимо да се посочи, че в частта относно събитията от инцидента те не се различават от позицията му, изразявана на досъдебното производство. Макар да релевират фактически положения, които не са сред инкриминираните в обвинителния акт, същите не са новоустановени за делото данни(установени и проверявани са на досъдебното производство), като от значение е, че те не са съществени за изясняване механизма на ПТП. От протокола за проведеното на 15.05.2023г. съдебно заседание е видно, че на подсъдимия е била разяснена процедурата по чл.371, т.2 от НПК и той категорично е заявил - „Наясно съм, че всички доказателства, които са събрани на досъдебното производство ще бъдат използвани при постановяване на присъдата...“. Във връзка с доводите за доказателствената обезпеченост на изводите на съда и приобщаването от първостепенния съд на материалите от досъдебното производство по реда на чл.283 от НПК от значение е да се посочи, че не е необходимо с нарочен акт, постановен по реда на чл.283 от НПК, първоинстанционният съд да приобщава материалите от досъдебното производство, тъй като при тази диференцирана

процедура съдът има правомощие да се позовава на всички материали, събрани от досъдебното производство, с уточнението, че същите следва да са събрани и проверени от разследващите органи при спазване на съответните процесуални изисквания. Недопустимо е съдът да ползва доказателства, които не са установени по реда на НПК или такива, при събирането на които са допуснати нарушения на процесуалните правила.

Обобщено, макар и долната инстанция да не е прецизна в изказа си, като отделни изречения създават привидно впечатление за игнориране на доказателства, при внимателен прочит на мотивите в цялост, проследявайки тяхната последователност, за настоящия състав не съществува съмнение относно волята на съда, както и, че той е формирал вътрешното си убеждение и изводите си на базата на всички събрани на досъдебното производство годни доказателствени материали.

Горното налага извод, че при провеждане на съкратеното съдебно следствие в хипотезата на чл. 371, т. 2 от НПК, не са допуснати съществени процесуални нарушения, поради което липсва необходимост от отмяна на оспорения съдебен акт и връщането на делото за ново разглеждане на това основание.

С протеста и двете жалби на частните обвинители е ангажирано и касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК.

Индивидуализацията на наказанието е основен принцип при налагането му, по силата на който съдът е длъжен да го съобрази с индивидуалните особености на конкретния случай. Обстоятелствата, които следва да бъдат взети предвид са тези, определящи конкретната тежест на извършеното престъпление и характеризиращи личността на деца. Те обуславят по-голяма или по-малка степен на обществена опасност на извършеното, както и необходимостта от повече или по-малко интензивно въздействие върху извършителя, с оглед постигане целите на генералната и специална превенции.

При проведената диференцирана процедура наказанието подлежи на определяне по правилата, визирани в разпоредбата на чл. 373, ал. 2 от НПК, която препраща към нормата на чл.58а от НК. В случая и двете решаващи инстанции са определили наказанието при предпоставките на чл.58а, ал.1 от НК, вр. чл.54 от НК, макар и в различен размер - първата инстанция – пет години лишаване от свобода преди редукцията с една трета, а въззивната – четири години и шест месеца лишаване от свобода.

Въззивният съд е констатирал несправедливо завишаване на наложеното от първия съд наказание лишаване от свобода, като е направил съответните корекции относно констатираните, значими за определяне на наказанието обстоятелства, и е приел, че наказанието следва да се индивидуализира при превес на смекчаващите обстоятелства. В кръга на смекчаващите обстоятелства е включил следните: млада възраст(18годишен ученик, понастоящем студент), добри характеристични данни, чисто съдебно минало, критично отношение към стореното, демонстрирано искрено съжаление и съчувствие към пострадалите, съдействие на органите на досъдебното производство. Като отегчаващи обстоятелства са отчетени значителното превишаване на скоростта на управление на лекия автомобил в градски условия – над 100км/ч. при разрешени 50км/ч., както и едно санкциониране по административен ред за предходно нарушение на ЗДВП.

Контролираната инстанция е констатирала недопустимо позоваване на ОС – Шумен на данни за допуснати от подсъдимия нарушения на чл.21 от ЗДП, като единство еценила както беше посочено по-горе еднократното нарушаване на разпоредбата на чл.139, ал.1, т.1 от ЗДП- управление на технически неизправен автомобил, санкционирано с глоба в размер на 50лв.

Горепосочените смекчаващи обстоятелства са били отчетени и от първостепенния съд, но въззивната инстанция е констатирала, че в „противоречие“ с тях първия съд е приел, че личността на подс.К. разкрива сравнително висока степен на обществена опасност. В подкрепа на тезата си за неправилност на изводите относно степента на обществена опасност на деянието, апелативната инстанция е извела допълнителни аргументи от заключението на назначената още от първия съд СППЕ, което е било напълно игнорирано. Експертното изследване е констатирало, че след ПТП подс.К. е отключил психично разстройство с код F43.22 - разстройство в адаптация, смесена тревожно. Също така, съдът правилно е приел, че тежкия престъпен резултат – смърт на едно лице и средна телесна повреда на друго лице, които в случая са в рамките на изискуемия се за съставомерност на деянието по квалифицирания състав на чл.343, ал.4, вр. ал.3 от НК, не може да бъде ценено сред отегчаващите обстоятелства, както и при определяне степента на обществена опасност на деянието. В допълнение на приетото, се е позовал и на данните от Държавна агенция „Безопасност на движение по пътищата“, че кръговото кръстовище, където е станал инцидента не е проектирано и изградено съгласно нормативните изисквания, приемайки, че принос за настъпването на ПТП има и въведената организация на движение по пътя, без тя да изключва възможността подсъдимият да изпълни задълженията си като водач на МПС.

Настоящият състав не може да се съгласи с някои от горните констатации. И двете решаващи съдилища се приели за смекчаващо обстоятелство „съдействие на органите на досъдебното производство“, но неясно е въз основа на какво се базира тази констатация. Материалите от досъдебното производство сочат, че първоначално К. е бил разпитан в качеството на свидетел, след което същият ден е бил привлечен в качеството на обвиняем, но при разпита си той се е ползвал от правото си да не дава обяснения. Проведени са още два разпита, като при този на 03.10.2022г. той е дал кратки обяснения, които не допринасят съществено за разкриване на обективната истина по делото, а при последващия разпит е заявил, че поддържа предходните си обяснения. От друга страна ако съдилищата са имали предвид процесуалното му поведение, то същото е било дължимо с оглед качеството му на обвиняем.

Макар и с условности, съдът е ценил сред смекчаващите обстоятелства и данните за организацията на движение в процесното кръстовище(посочени по-горе). Това обстоятелство по мнение на този състав е без значение, тъй като по делото няма данни то да е допринесло за настъпване на ПТП. Кръстовището е било регулирано по ред, установен в съответната нормативна уредба, и подсъдимият е бил длъжен да се съобразява с пътните знаци. Експертите са категорични, че при управление с разрешената скорост от 50 км/ч. ПТП не би настъпило.

Направените уточнения не водят до промяна на изводите за превес на смекчаващите вината обстоятелства, и не изискват промяна в размера на наложеното наказание от четири години и шест месеца лишаване от свобода(наказанието от три години лишаване от свобода е следствие на редуцията с една трета, която предпоставка за определяне на наказанието не подлежи на преценка, а е законоустановена). Не може да се пренебрегне и обстоятелството, че освен превеса на смекчаващи обстоятелства, при индивидуализация на наказанието от значение е съвкупната преценка, и значимост на различните фактически констатации, и тяхната съпоставимост, с отегчаващите обстоятелства.

Доводи са явна несправедливост се навеждат и във връзка с приложението на чл.66 от НК.

Не е спорно, че първите две предпоставки за приложението на чл.66 от НК са били налице. Съдът е изложил пространни мотиви защо приема, че и третата предпоставка е „изпълнена“. В преобладаваща си част мотивите са изложение на принципни положения, установени в закона, практиката и доктрината. Единствената конкретика е при отговора на доводите на частното обвинение за завишена степен на обществена опасност на личността на подсъдимия, които съдът е намерил за неоснователни, като е изложил аргументи, изводими от посочените по-горе смекчаващи вината обстоятелства. Независимо, че последните по естеството си не сочат на завишена степен на лична обществена опасност на личността, съдът не е обсъдил всички данни, характеризиращи подсъдимия като водач на МПС. По мнение на настоящия състав не може да бъде пренебрегнат факта, че данни за личността на дееца произтичат и от спецификите на конкретно извършеното от него деяние. Не може да бъде подминато обстоятелството, че нарушените от подсъдимия правила за движение – значително превишена скорост в градски условия и отнемане на предимство, са едни от най-тежките нарушения на правилата за движение. Също така не могат да бъдат пренебрегнати и данните от досъдебното производство, установени от показанията на св.М. В. за поведението на подсъдимия по време на инцидента(макар и не включени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като релевантни за съставомерността на деянието, но характеристични за подсъдимия като водач на МПС), а именно: едновременно с управлението на лекия автомобил той е боравил с мобилния си телефон, сменяйки музиката, която са слушали, което е в разрез с правилата при управление на МПС, както и, че при предходни случаи, когато свидетелят е пътувал с автомобил, управляван на подсъдимия, последният е превишавал разрешената скорост за движение в дадения пътен участък. Неопитността на подс.К. като водач на МПС(бил е правоспособен от около четири месеца) е изисквало повишено внимание и акуратност при управление на лекия автомобил.

При преценката относно приложението на института на условното осъждане, разпоредбата на чл. 66, ал.1 от НК подчертава преимущественото значение на задачата за поправка на дееца, но не игнорира въздействието, което същото ще окаже върху обществото. Следователно необходимо е да се постигне съчетание между изискванията на специалната превенция и тези на генералната. Ето защо, когато съдът преценява дали наказанието да бъде изтърпяно ефективно или неговото изпълнение да бъде отложено, той трябва да отчете, както личните качества на дееца, така и конкретната обществена опасност на деянието, тъй като е необходимо диалектически да се съчетаят изискванията на специалната превенция с тези на генералната превенция. Както беше посочено прилагането на отложеното изпълнение на наложеното наказание следва да е подчинено на поправянето на дееца без ефективно изтърпяване, но наред с това съдът е длъжен да обсъди и въздействието на отлагането и върху другите членове на обществото, което в случая не е сторено от долната инстанция. Последната е обосновала постигането на генералната превенция с определения изпитателен срок и угрозата в продължение на пет години при допускане на противоправно поведение от страна на подсъдимия да изтърпи ефективно отложеното наказание. Но това обстоятелство, принципно е стимул, насочен към личността на подсъдимия(така както впрочем е приел и съдът), а не към останалите членове на обществото. Ако обаче съдът е имал конкретни мотиви, които да аргументират обратното, е бил длъжен да ги изложи.

Горното налага извод за необходимост от преосмисляне на приетите от контролираната инстанция относими за приложението на чл.66 от НК обстоятелства, както и пълна и всеобхватна преценка на всички такива. Налице е явна несправедливост по смисъла на чл.348, ал.5, т.2 от НПК, която изисква отмяна

на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на АС – Варна. При този изход на делото не се дължи произнасяне по претенцията на поверениците на частния обвинител С. – адв. Д. и Р. за присъждане на адвокатско възнаграждение по ЗА.

Водим от горното, ВКС, трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ въззивно решение № 168 от 05.12.2023г., постановено по внохд № 240/23г., по описа на Апелативен съд –Варна.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на въззивната инстанция от стадия на съдебното заседание.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове: